การฮิจญ์เราะฮฺของท่านเราะสูล ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เกิดขึ้นในเดือนเราะบีอุลเอาวัลไม่ใช่มุหัรร็อม

[ไทย – Thai – تايلاندي]

มุหัมมัด สะอฺด์ อับดุลดายิม

แปลโดย : ฟัยซอล อับดุลฮาดีย์

ตรวจทานโดย : ซุฟอัม อุษมาน

ที่มา : เว็บไซต์ saaid.net

2012 - 1434

IslamHouse.com

هجرة الرسول ﷺ كانت في ربيع الأول ولم تكن في المحرم

« باللغة التايلاندية »

محمد سعد عبد الدايم

ترجمة: فيصل عبد الهادي

مراجعة: صافي عثمان

المصدر: موقع صيد الفوائد

2012 - 1434

IslamHouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

การสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ขอพรอันประเสริฐและความศานติจงมีแด่ท่านเราะสูลุลลอฮฺ

มีเรื่องที่เป็นความเข้าใจผิดที่แพร่หลายในหมู่ผู้คนทั่วไป นั่นคือการคิดว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้อพยพ (จากมะดีนะฮฺไปยังมักกะฮฺ) ในต้นปีของปีฮิจญ์เราะฮฺศักราช แล้วก็มีการเฉลิมฉลองในเดือนมุหัรร็อมเนื่องในโอกาสการอพยพของท่าน ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และเนื่องในโอกาสปีใหม่

แต่ที่ถูกต้องแล้ว มันไม่มีความเกี่ยวข้องใดๆ เลย ระหว่างต้นปีกับการอพยพของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

และในเรื่องนี้ เราจะขออธิบาโดยสรุปสามหัวข้อต่อไปนี้

- การอพยพเกิดขึ้นในเดือนมุหัรร็อม
- ทำไมมุหัรร็อมถึงเป็นต้นเดือนของปีฮิจญ์เราะฮฺศักราช
- หุก่มการเฉลิมฉลองปีฮจญ์เราะฮฺศักราชใหม่

การอพยพของท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เกิดขึ้นในเดือนเราะบีอุลเอาวัลไม่ใช่มุหัรร็อม

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เดินทางมาถึงเมืองมะดีนะฮฺในวันจันทร์ช่วงสายตอนแสงแดงร้อนจัด วันที่ 12 เดือนเราะบีอุลเอาวัล

ท่านอิบนุ ฮิชามกล่าวว่า: "จนกระทั่งเขา(อับดุลลอฮฺ อิบนุ อัรก็อฏ)ได้เดินทางพร้อมกับท่านทั้งสอง(ท่านนบีและอบูบักรฺ)ถึง "บัฏนฺ ริอฺมฺ" หลังจากนั้น เขาก็พาท่านทั้งสองถึงกุบาอ์ ณ เผ่าอัมรฺ อิบนุ เอาฟฺ ในวันที่ 12 เดือนเราะบีอุลเอาวัล วันจันทร์ ในตอนสายแดดจัดใกล้เที่ยง" [สีเราะฮฺ อิบนิฮิชาม, 1/490]

ท่านอิบนุสะอฺดฺกล่าวว่า: "ท่านมุหัมมัด อิบนุ อุมัรฺ เล่าให้ฉันฟัง จากอบูบักรฺ อิบนุ อบีสับเราะฮฺและคนอื่นๆ พวกเขาได้เล่าว่า: ท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้วิงวอนต่ออัลลอฮฺให้ท่านได้เห็นสวรรค์และนรก และเมื่อถึงคืนวันเสาร์ที่17เดือนเราะมะฎอนก่อนการฮิจญ์เราะฮฺ 18 เดือน...(นั่นคือเดือนเราะบีอุลเอาวัล)" [อัฏ-เฏาะบะกอต อัล-กุบรอ, 1/213]

ท่านอิบนุ กะษีรกล่าวว่า: “อะหฺมัดกล่าวว่า รูหฺ อิบนุ อุบาดะฮฺ กล่าวว่า ซะกะรียา อิบนุ อิสหาก เล่าว่า อัมรฺ อิบนุ ดีนารฺ กล่าวว่า: แท้จริงคนแรกที่บันทึกวันที่ในสารคือยะอฺลา อิบนุ อุมัยยะฮฺ จากเยเมน และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เดินทางถึงมะดีนะฮฺในเดือนเราะบีอุลเอาวัล และผู้คนก็ได้บันทึกปีนั้นให้เป็นปีแรก” [อัส-สีเราะฮฺ อัน-นะบะวียะฮฺ, 2/288]

ท่านอิบนุกะษีรกล่าวอีกว่า: “แล้วท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ก็มาถึง (มะดีนะฮฺ) ในวันจันทร์ในตอนสายแก่ใกล้เวลาบ่าย” [อัส-สีเราะฮฺ อัน-นะบะวียะฮฺ, 2/290]

อัล-วากิดียฺและคนอื่นๆ กล่าวว่า: “และนั่นคือ(ท่านนบีเดินทางถึงมะดีนะฮฺ)วันที่สองเดือนเราะบีอุลเอาวัล” [อัส-สีเราะฮฺ อัน-นะบะวียะฮฺ, 2/290]

อิบนุอิสหากกล่าวว่า: “และให้น้ำหนักว่าเป็นวันที่สิบสองเดือนเราะบีอุลเอาวัล ซึ่งเป็นทัศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่” [อัส-สีเราะฮฺ อัน-นะบะวียะฮฺ, 2/290]

การริเริ่มปฏิทินอิสลาม

มุหัมมัด อิบนุ สีรีนกล่าวว่า: มีชายคนหนึ่งไปหาท่านอุมัร แล้วกล่าวว่า จงทำบันทึกปีศักราชเถิด ท่านอุมัรถามว่า ปีศักราชอะไร? เขาตอบว่า สิ่งหนึ่งที่ชาวต่างชาติทำกัน เดือนนั้นปีนั้น อุมัรตอบกลับไปว่า ดี ดังนั้นจงทำเถิด และพวกเขาก็เห็นพ้องกันว่า จะเอาปีของการอพยพเป็นปีแรกของศักราช แล้วพวกเขาก็ถามกันว่า จะเอาเดือนไหน ? พวกเขาตอบว่า เดือนมุหัรร็อม เป็นเดือนที่ผู้คนต่างเสร็จสิ้นจากการประกอบพิธีหัจญ์ และเป็นเดือนต้องห้าม และพวกเขาก็เห็นพ้องในเรื่องดังกล่าว [อัส-สีเราะฮฺ อัน-นะบะวียะฮฺ, 2/288]

เมื่อครั้งที่เศาะหาบะฮฺทำการบันทึกปฏิทินนั้น พวกเขาได้ยึดปีของการอพยพของท่านนบีเป็นปีแรก ไม่ใช่ยึดเดือนหรือวันที่ท่านนบีอพยพแต่อย่างใด ดังที่บางคนเข้าใจ หลังจากนั้นพวกเขาก็เลือกเดือนมุหัรร็อมเป็นเดือนต้นปี เพราะบรรดาผู้ประกอบพิธีหัจญ์ได้เสร็จสิ้นจากการทำหัจญ์ และไม่มีความเกี่ยวข้องอย่างใดระหว่างเดือนที่ทำการอพยพกับการกำหนดเดือนมุหัรร็อมเป็นเดือนต้นปี

ท่านอิบนุกะษีรกล่าวว่า: “อัส-สุฮัยลียฺและคนอื่นๆ ได้เล่าจากอิมามมาลิกว่าท่านได้กล่าวว่า ต้นปีแรกของอิสลามคือเราะบีอุลเอาวัล เพราะเป็นเดือนที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ทำการอพยพ”

อัส-สุฮัยลียฺได้อ้างหลักฐานจากคำตรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

﴿لَمَسْجِدٌ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ﴾ [التوبة : ١٠٨]

ความว่า: “แน่นอน มัสญิดที่ถูกวางรากฐานบทความยำเกรงตั้งแต่วันแรกนั้น” [อัต-เตาบะฮฺ, 9 : 108]

นั่นคือ วันแรกที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ย่างกายสู่มะดีนะฮฺ ซึ่งเป็นวันแรกของประวัติศาสตร์ ดังที่เศาะหาบะฮฺเห็นพ้องว่าปีนั้นเป็นปีแรกของปีอิสลาม

และไม่ต้องสงสัยเลยว่า คำกล่าวของอิมามมาลิกนั้นเหมาะสม แต่ที่ถูกนำมาปฏิบัตินั้นตรงกันข้าม ทั้งนี้ เพราะเดือนแรกของชาวอาหรับในสมัยนั้นคือมุหัรร็อม พวกเขาเลยเอาเดือนนี้เป็นเดือนแรกของปีฮิจญ์เราะฮฺศักราช ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนระหว่างผู้คน –วัลลอฮุอะอฺลัม-

การเฉลิมฉลองต้นปีใหม่

ชัยคฺอิบนุบาซ ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่าน ได้กล่าวว่า ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ มวลการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของพระองค์ การเศาะละวาตและความศานติจนมีแด่เราะสูลุลลอฮฺ ตลอดจนวงศ์วาน, เศาะหาบะฮฺ, และผู้ที่ตามแนวทางของท่าน

ฉันได้ดูสิ่งที่พี่น้องฟะรีด อิบนุ อับดุลหะฟีซ มิยาญาน ได้เขียนไว้ในหนังสือพิมพ์ "อัล-มะดีนะฮฺ" ฉบับวันที่ 15/2/1415 ฮ.ศ.ซึ่งเป็นบทความสนับสนุนการจัดงานเฉลิมฉลองเนื่องในโอกาสต่างๆ ของศาสนาที่เขียนโดยอับดุลลอฮฺ อบุลสัมหฺ

ฉันเห็นว่า เป็นสิ่งจำเป็นที่ฉันจะต้องตักเตือนความคลาดเคลื่อนของเขาทั้งสอง ทั้งนี้ เพื่อเป็นการตักเตือนเพื่ออัลลอฮฺและเพื่อบ่าวของพระองค์ อีกทั้งเพื่อเป็นการปฏิบัติตามคำตรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

﴿ وَٱلۡعَصۡرِ ۝١ إِنَّ ٱلۡإِنسَٰنَ لَفِي خُسۡرٍ ۝٢ إِلَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلۡحَقِّ وَتَوَاصَوۡاْ بِٱلصَّبۡرِ ۝٣ ﴾ [العصر: ١-٣]

ความว่า: "ขอสาบานด้วยกาลเวลา แท้จริงมนุษย์นั้นอยู่ในความขาดทุน นอกจากบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดี

ทั้งหลาย และตักเตือนกันลักันในสิ่งที่เป็นสัจธรรม และตักเตือนกันและกันให้มีความอดทน" [อัล-อัศรฺ, 103 : 1-3]

และคำพูดของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่ว่า

«الدين النصيحة ، الدين النصيحة ، الدين النصيحة . قيل : لمن يا رسول الله ؟ قال : لله ولكتابه ولرسوله ولأئمة المسلمين وعامتهم» [رواه مسلم وغيره]

ความว่า: "ศาสนาคือการตักเตือน ศาสนาคือการตักเตือน ศานาคือการตักเตือน มีคนถามว่า เพื่อใครโอ้ท่านเราะสูลุลลอฮฺ ท่านตอบว่า เพื่ออัลลอฮฺ, เพื่อคัมภีร์ของพระองค์, เพื่อเราะสูลของพระองค์, เพื่อบรรดาผู้นำของบรรดามุสลิม, และผู้คนทั่วไป" [บันทึกโดยมุสลิมและคนอื่นๆ]

และแท้จริง อัลลอฮฺได้ทรงห้ามการพูดถึงพระองค์โดยไม่มีความรู้ และได้ทรงสำทับเตือนในเรื่องนี้แก่บ่าวของพระองค์ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ ٱلْفَوَٰحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَٱلْإِثْمَ وَٱلْبَغْيَ بِغَيْرِ ٱلْحَقِّ وَأَن تُشْرِكُوا۟ بِٱللَّهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِۦ سُلْطَٰنًا وَأَن تَقُولُوا۟ عَلَى ٱللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ ﴾ [الأعراف: ٣٣]

ความว่า: "จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) ว่า แท้จริงสิ่งที่พระเจ้าของฉันทรงห้ามฉันนั้น คือบรรดาสิ่งที่ชั่วช้าน่ารังเกียจ ทั้งเป็นสิ่งที่

เปิดเผยจากมันและสิ่งที่ไม่เปิดเผย และสิ่งที่เป็นบาป และการข่มเหงรังแกโดยไม่เป็นธรรม และการที่พวกเจ้าฝห้เป็นภาคีแก่อัลลอฮฺซึ่งสิ่งที่พระองค์มิได้ทรงประทานหลักฐานใดๆ ลงมาแก่สิ่งนั้น และการที่พวกเจ้ากล่าวใส่ร้ายแก่อัลลอฮฺในสิ่งที่พวกเจ้าไม่รู้" [อัล-อะอฺรอฟ, 7 : 33]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

﴿ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِۦ عِلْمٌۚ إِنَّ ٱلسَّمْعَ وَٱلْبَصَرَ وَٱلْفُؤَادَ كُلُّ أُوْلَـٰٓئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْـُٔولًا ۝٣٦ ﴾ [الإسراء: ٣٦]

ความว่า: "และอย่าติดตามสิ่งที่เจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้นแท้จริงหู ตา และหัวใจ ทุกสิ่งเหล่านั้นจะถูกสอบสวน" [อัล-อิสรออ์, 17 : 36]

และไม่ต้องสงสัยเลยว่า การเชิญชวนเพื่อการเฉลิมฉลองเนื่องในวาระต่างๆ ของอิสลามนั้น ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านไม่เคยปฏิบัติไว้เป็นแบบอย่าง ฉะนั้น ถือเป็นสิ่งอุตริขึ้นมาใหม่ในศาสนา และเป็นส่วนหนึ่งในสาเหตุของความสุดโต่งในศาสนาของอัลลอฮฺ และเป็นการบัญญัติอิบาดะฮฺในสิ่งที่อัลลอฮฺไม่ได้บัญญัติ และการงานบางอย่างนอกจากจะเป็นบิดอะฮฺแล้ว ยัง

เป็นสื่อที่จะนำไปสู่ชิริกใหญ่อีกด้วย เช่น การจัดเฉลิมฉลองเนื่องด้วยวันเกิดของท่านนบี, วันเกิดของเศาะหาบะฮฺ, และวันเกิดของบรรดาผู้รู้ เป็นต้น

อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ قُلۡ إِن كُنتُمۡ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِي يُحۡبِبۡكُمُ ٱللَّهُ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡ ذُنُوبَكُمۡۚ ﴾
[آل عمران: ٣١]

ความว่า: “จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) ว่า หากพวกท่านรักอัลลอฮฺ ก็จงปฏิบัติตามฉัน อัลลอฮฺก็จะทรงรักพวกท่าน และจะทรงให้อภัยแก่พวกท่านซึ่งโทษทั้งหลายของพวกท่าน และอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ” [อัล-อะอฺรอฟ : 3/31]

พระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ أَمۡ لَهُمۡ شُرَكَٰٓؤُاْ شَرَعُواْ لَهُم مِّنَ ٱلدِّينِ مَا لَمۡ يَأۡذَنۢ بِهِ ٱللَّهُۚ وَلَوۡلَا كَلِمَةُ ٱلۡفَصۡلِ لَقُضِيَ بَيۡنَهُمۡۗ وَإِنَّ ٱلظَّٰلِمِينَ لَهُمۡ عَذَابٌ أَلِيمٞ ٢١ ﴾ [الشورى: ٢١]

ความว่า: หรือว่าพวกเขามีภาคีต่างๆ ที่ได้กำหนดศาสนาแก่พวกเขา ซึ่งอัลลอฮฺมิได้ทรงอนุมัติ และหากมิใช่ลิขิตแห่งการตัดสิน (ที่ได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว) ก็คงได้มีการตัดสินในระหว่างพวกเขา แท้จริงบรรดาผู้อธรรมสำหรับพวกเขาได้รับการลงโทษอันเจ็บปวด [อัช-ชูรอ, 42 : 21]

พระองค์ตรัสอีกว่า:

﴿ ثُمَّ جَعَلۡنَٰكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٖ مِّنَ ٱلۡأَمۡرِ فَٱتَّبِعۡهَا وَلَا تَتَّبِعۡ أَهۡوَآءَ ٱلَّذِينَ لَا يَعۡلَمُونَ ١٨ ﴾ [الجاثية: ١٨]

ความว่า: แล้วเราได้ตั้งเจ้าให้อยู่บนแนวทางหนึ่งในเรื่องของศาสนาที่แท้จริง ดังนั้น จงปฏิบัติตามแนวทางนั้น และอย่าได้ปฏิบัติตามอารมณ์ต่ำของบรรดาผู้ไม่รู้ [อัล-ญาษิยะฮฺ, 45 : 18]

และท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

«من أحدث في أمرنا هذا ما ليس منه فهو رد» [متفق عليه]

ความว่า: ใครก็ตามที่อุตริในกิจการของเรานี้ ซึ่งสิ่งที่ไม่ใช่จากมัน ดังนั้น มันถูกปฏิเสธ [มุตตะฟะกุนอะลัยฮฺ]

ท่านได้กล่าวอีกว่า

«من عمل عملا ليس عليه أمرنا فهو رد» [رواه مسلم]

ความว่า: ใครก็ตามที่ปฏิบัติการงานหนึ่งโดยไม่มีคำสั่งใช้จากเรา ดังนั้น มันถูกปฏิเสธ [บันทึกโดยมุสลิมในเศาะหี้หฺของท่าน]

และท่านได้กล่าวในคุฏบะฮฺของท่านครั้งหนึ่งว่า

«أما بعد ، فإن خير الحديث كتاب الله وخير الهدي هدي محمد صلى الله عليه وسلم وشر الأمور محدثاتها وكل بدعة ضلالة» [رواه مسلم]

ความว่า: แท้จริง คำพูดที่ดีที่สุดคือคัภีร์ของอัลลอฮฺ และแนวทางที่ดีที่สุดคือแนวทางของมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และการงานที่เลวทรามที่สุดคือสิ่งอุตริ และทุกๆ บิดอะฮฺนั้นคือการหลงทาง [บันทึกโดยมุสลิมในหนังสืออัศ-เศาะหี้หฺ]

และหะดีษในทำนองนี้มีมากมาย

ดังนั้น จำเป็นสำหรับอุละมาอ์มุสลิม นักศึกษา และมุสลิมทุกๆ คนที่จะต้องยำเกรงต่ออัลลอฮฺ และระแวดระวังจากการเชิญชวนสู่สิ่งที่อัลลอฮฺไม่ได้บัญญัติ จากสิ่งที่เป็นบิดอะฮฺและสิ่งอุตริขึ้นมาใหม่ และพึงพอใจในสิ่งที่อัลลอฮฺ, เราะสูลของพระองค์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม , เศาะหาบะฮฺ, และผู้ที่ปฏิบัติตามแนวทางของพวกเขาอย่างดีพึงพอใจ และนั่นคือความสุขและบั้นปลายที่ดี และคือทางรอดทั้งในโลกนี้และโลกหน้า และห่างไกลจากการเลียนแบบศัตรูของอัลลอฮฺ พวกยิวและคริสต์ซึ่งพวกเขาได้อุตริในศาสนาของพวกเขาซึ่งอัลลอฮฺ

ไม่ได้อนุญาต และพวกเขาก็หลงทางและทำให้คนอื่นหลงทางไปด้วย

และส่วนหนึ่งจากสิ่งจำเป็นสำหรับมุสลิมคือการสั่งเสียในเรื่องสัจธรรมและการตักเตือนซึ่งกันและกัน และให้ความสำคัญกับการใคร่ครวญอัลกุรอานและหมั่นอ่านอัลกุรอานให้มากและให้ความสำคัญกับซุนนะฮฺของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่ถูกต้อง และเชิญชวนสู่เรื่องดังกล่าวทั้งด้วยคำพูดและการปฏิบัติ และทั้งในมัสญิดและที่บ้าน และให้ความสำคัญกับหัลเกาะฮฺความรู้และหมั่นศึกษาความรู้ให้มาก ทั้งนี้เพื่อคนไม่รู้จะได้รู้ คนที่ลืมจะได้รำลึก ความดีงามจะได้เพิ่มมากขึ้นและความชั่วจะลดน้อยลง ดังที่บรรดาสลัฟได้ยืนหยัดไว้และได้สั่งเสียกัน

ขอให้อัลลอฮฺทรงดลใจพวกเราและมุสลิมทุกคนสู่ความรู้ที่ยังประโยชน์และการปฏิบัติในความรู้นั้น และขอทรงปรับปรุงหัวใจและการงานของพวกเราทุกคน และทรงให้พวกเราเป็นผู้ที่ต่างตักเตือนกันและกันและเชิญชวนสู่พระองค์ด้วยความประจักษ์แจ้ง และโปรดทรงช่วยเหลือศาสนาของพระองค์และให้ถ้อยคำของพระองค์นั้นสูงส่ง และโปรดแก้ไขสภาพของ

มุสลิมทุกคนทั้งปวง และโปรดให้ผู้ที่ดีที่สุดในหมู่พวกเขาเป็นผู้นำพวกเขา และโปรดปรับปรุงผู้นำของพวกเขา และพระองค์คือที่พึ่งและทรงเดชานุภาพ

ขอการเศาะละวาตและความศานติจงมีแด่นบีของเรามุหัมมัด ตลอดจนวงศ์วานและเศาะหาบะฮฺของท่าน [ฟะตาวาอัช-ชัยคฺ อิบนิบาซ, 5/328]

และฟัตวาในทำนองนี้มีมากมาย ดังนั้น ไม่อนุญาตให้มีการเฉลิมฉลองเนื่องในปีใหม่ของปีฮิจญ์เราะฮฺศักราชและอื่นๆ ที่เป็นการเฉลิมฉลองที่อุตริขึ้นมา และแท้จริง อัลลอฮฺได้ให้อีดฟิฏรฺและอีดอัฎหาเป็นวันเฉลิมฉลองสำหรับชาวมุสลิมแล้ว

ที่มา : http://www.saaid.net/mktarat/mohram/46.htm